

der først kan opdages efter fristens udløb, har udvalget overvejet at foreslå den absolutte frist helt ophævet. Udvalget har imidlertid fundet, at der fortsat er behov for en regel, der sikrer, at sælgeren efter en periode ikke kan mødes med krav som følge af mangler. Udvalget foreslår derfor kun fristen forlænget fra 1 til 2 år.

Ligesom efter købelovens § 54 skal fristen efter udvalgets forslag ikke gælde, hvis sælgeren har påtaget sig at indestå for genstanden i længere tid end 2 år. Udvalget har lagt vægt på, at det ved anvendelse af denne undtagelse vil være muligt at undgå, at fristreglen fører til stødende resultater. Efter bemærkningerne til forslaget i betænkningen side 86 skal der således anses at foreligge stiltiende indeståelse for egenskaber, som klart i almindelighed er af afgørende betydning for brugbarheden af genstande af den pågældende type, medmindre køberen har givet sælgeren grund til at tro, at han ikke lagde vægt på egenskaben.

Udvalgets forslag om forlængelse af reklamationsfristen til 2 år gælder kun for forbrugerkøb. Udvalget påpeger, at en detailsælger, hvis fristen i handelskøb fortsat er 1 år, vil kunne risikere, at der bliver reklameret over mangler, som han ikke selv har mulighed for at påberåbe sig over for sin leverandør. Da dette må anses for uheldigt, drøfter udvalget i betænkningen side 43, om reklamationsfristen kan forlænges i alle køb. Bl. a. fordi behovet for en hurtig afklaring af, om køberen kan gøre mangelsbeføjelser gældende, er større i handelskøb end i forbrugerkøb, finder udvalget imidlertid, at en forlængelse af fristen i handelskøb må give anledning til yderligere overvejelser, som bør foretages i forbindelse med den almindelige købelovsrevision.

En række erhvervsorganisationer og advokatrådet er i deres udtalelser om udvalgets betænkning gået imod en forlængelse af reklamationsfristen i forbrugerkøb fra 1 til 2 år. De har navnlig anført, at der også i forbrugerkøb er behov for en hurtig afklaring af retsforholdet mellem sælger og køber. Erhvervsorganisationerne har endvidere fremhævet, at det vil være meget uheldigt, hvis reklamationsfristen i forbrugerkøb sættes længere end fristen i handelskøb, idet de detailhandlende derved afskæres fra muligheden for at gøre deres leverandører ansvarlige for visse mangler, som forbrugerne kan påberåbe sig. En eventuel forlængelse af fristen bør derfor gælde for alle køb. Erhvervsorganisationerne har ikke fremsat indvendinger mod, at sælgeren i visse tilfælde efter udvalgets forslag skal anses for stiltiende at have indestået for sals-

genstanden med den virkning, at den absolutte reklamationsfrist ikke gælder.

Forbrugerrådet og formanden for forbrugerklagenævnet er i modsætning til erhvervsorganisationerne af den opfattelse, at den absolutte reklamationsfrist helt bør ophæves. De finder ikke, at det er rimeligt at afskære køberen fra at påberåbe sig mangler, som først viser sig efter fristens udløb. De anfører endvidere, at en absolut frist kan medføre, at produkternes levetid begrænses, hvilket må anses for at være uheldigt ud fra samfundsmæssige betragtninger.

Justitsministeriet er enig med købelovudvalget i, at der er behov for en lempelse af den absolutte reklamationsfrist i forbrugerkøb. Justitsministeriet kan endvidere tilslutte sig, at der formentlig fortsat er behov for en særlig forældelsesregel, selv om en del kunne tale for, at den absolutte reklamationsfrist helt blev ophævet i forbrugerkøb. Som fremhævet af erhvervsorganisationerne bør en forlængelse af fristen dog gennemføres samtidig for forbrugerkøb og handelskøb, således at det undgås, at detailhandlere på grund af en kortere frist i handelskøb afskæres fra at gøre regres mod deres leverandører. Justitsministeriet har derfor overvejet, om den absolutte reklamationsfrist også i handelskøb kan forlænges til 2 år. Som anført af købelovudvalget er problemstillingen i handelskøb imidlertid noget anderledes end i forbrugerkøb, og reglerne om handelskøb vil det være mest hensigtsmæssigt først at ændre ved den almindelige købelovsrevision, som udvalget arbejder med. Efter justitsministeriets opfattelse bør spørgsmålet om en forlængelse af den absolutte reklamationsfrist såvel i forbrugerkøb som i handelskøb derfor udskydes til den almindelige revision af købeloven. Den absolutte reklamationsfrist i forbrugerkøb foreslås som følge af det anførte fortsat fastsat til 1 år, jfr. lovforslagets § 83.

Fristen skal som foreslået af købelovudvalget ikke gælde, hvis sælgeren har påtaget sig at indestå for genstanden i længere tid. Justitsministeriet tillægger det ligesom udvalget betydelig vægt, at man ved anvendelse af denne undtagelse kan undgå, at fristreglen fører til resultater, som må anses for at være mindre rimelige. Der bør således også uden et udtrykkeligt tilslag anses at foreligge indeståelse i de af udvalget i betænkningen angivne tilfælde.

6. Med hensyn til den *lovtekniske udformning* af forbrugerkøbsreglerne foreslår købelovudvalget, at reglerne indarbejdes i købeloven. De almindelige regler i loven skal i det store og hele fortsat være anvendelige også i forbrugerkøb. Der sker dog den